

[Eva Gredal.]

og føre en mere almindelig tilværelse i lighed med den øvrige befolkning.

Når vi lægger så megen vægt på den eksterne forsorg, som jo i sig selv giver en betydelig bedring af den interne forsorg, idet der sker en udtynding ved disse institutioner, må vi også gøre os klart, at skal vi kunne fastholde en lang række børn, unge og voksne uden for institutionerne, må der gives mulighed for aflastning for familie og pårørende, og det betyder, at vi må satse stærkt på udbygningen af de såkaldte aflastningshjem. Det er af væsentlig betydning for familien at kunne blive aflastet i kortere eller længere perioder, idet enhver ved, at det er et stort pres at have et åndssvagt familiemedlem i hjemmet. Også udbygning af træningsskoler uden for institutionerne er et væsentligt led i udbygningen af den eksterne forsorg, men det har jeg tidligere givet udtryk for.

Man kan så spørge: skal ikke også de interne institutioner udbygges? Jeg har været lidt inde på spørgsmålet tidligere og nævnt, at institutionen på Irlandsvej for det hårdt betrængte Københavnsområde er særdeles nødvendig.

Men derefter vil jeg gerne sige, at jeg er noget skeptisk med hensyn til mere nyt centralinstitutionsbyggeri. Så længe vi ikke har den eksterne forsorg ordentligt udbygget, kender vi i realiteten heller ikke behovet for interne institutioner. F.eks. mener jeg, at det nok vil være urealistisk at bygge nye børneinstitutioner, så længe vi ikke ved, hvor mange forældre vi kan hjælpe igennem de muligheder, vi kan give dem med skoler, børnehaver, aflastningshjem, større kontant støtte i hjemmene.

Men det er helt klart, at vore nuværende centrale institutioner skal fornys, og at der fortsat skal ske udtynding, så mulighederne for dem, der bliver tilbage på institutionerne, bliver forbedret.

Jeg mener også, det vil være rimeligt at nævne, at vi i dag på vore institutioner har mennesker, som vi er helt klar over aldrig, hvis de havde haft de muligheder, som trods alt gives børn og unge inden for forsorgen i dag, ville have opholdt sig på institution nu, men være ude.

Jeg har ikke omtalt problemerne omkring de manglende — som man siger — 11,6 mill.

kr., for jeg mener ikke, det er et af åndssvageforsorgens hovedproblemer. Al den omtale, der har været af denne problematik, kan sagen slet ikke bære, så meget mere som der har været dispensationsmuligheder for de givne bestemmelser, og jeg finder det aldeles ukorrekt at tale om nedskæringer; der har været tale om, at rammebevillingerne skulle overholdes.

I øvrigt fremgik det efter min mening ikke helt klart af ministerens indlæg, og jeg beder ham derfor bekræfte, at der ikke er sket en nedskæring, men tværtimod en stigning i åndssvageforsorgens bevillinger i de senere år og også en stigning i antallet af personale.

Det fører mig ind på hele problemet omkring personalesituationen, og det kan jo nok være værd at ofre lidt tid på. Man kan godt undre sig, når man besøger forskellige institutioner og ser, at på afdelinger, hvor der er mange svagt udrustede og dårlige, findes der kun lidt personale, hvorimod der på nyere, mere moderne afdelinger, hvor faciliteterne er større og bedre, findes meget personale. Denne situation er meget uholdbar, og jeg er derfor meget glad for, at såvel Landsforeningen Evnesvages Vel som personaleforbundet og socialstyrelsen nu er gået i gang med i fællesskab at arbejde for en undersøgelse af disse forhold, og jeg håber, at det meget hurtigt vil lykkes at nå frem til nogle rimelige normeringsforhold for personalet.

Så vil jeg godt tage en helt aktuel ting ind. Vi fik jo i aftes at vide, at der var ansættelsesstop; jeg har ikke set den nærmere udformning, men det blev nævnt, at det var for administrativt personale. Jeg går ud fra, at dette ansættelsesstop ikke vedrører åndssvageforsorgen, idet jeg ikke finder, at der er noget af det personale, som har med klienterne at gøre — og her inddrager jeg altså også den sociale sektor — der har noget med administrationen at gøre, og at ansættelsesstoppet derfor ikke dækker denne gruppe. Gør det det, kan jeg godt garantere ministeren for, der ikke kommer flere ud i eksterne forsorg, og det er jo det, der er hovedformålet, og det er en af de måder, vi kan bruge pengene rimeligt på.

Må jeg tage endnu et problem frem, som jeg erkender jeg ikke har nogen løsning på.